

Verslag van Mariska Schuttevaer:

Een werkbezoek heeft als voornaamste doel om te ervaren hoe politiek gerelateerde zaken in elders in Nederland aangepakt worden. Dat is goed gelukt, ik heb een indruk gekregen van de manier waarop zaken als hergebruik van industrieel erfgoed, omgaan met verpaupering en kansarme groepen, alsook het bieden van kansen aan ondernemers in Dordrecht en/of Rotterdam aangepakt worden.

We hebben in korte tijd veel gezien en aardig wat presentaties bijgewoond. Voor een leesbare lengte zal ik me in dit verslag beperken tot een aantal voor mij in het oog springende zaken.

We gingen van start in Dordrecht, een prachtige stad vol monumentale historie, omgeven door water.

Het eerste wat mij opviel was dat Dordrecht er veel beter in geslaagd is dan Zaanstad om haar historische huizen en gebouwen te bewaren. Dit is gezien de geschiedenis natuurlijk ook wel logisch, want Dordrecht kende door de eeuwen heen meer financiële rijkdom dan onze industriestad aan De Zaan.

Maar tegenwoordig kunnen we ook in Zaanstad andere keuzes maken. Zo heeft Dordrecht een cultuurkluster van de grond gekregen in een oude energiecentrale.

Het hele gebouw ademt geschiedenis, die in elke ruimte zichtbaar en voelbaar is.

Het contrast met het Zaanse plan om een nieuw gebouw neer te zetten en daar alle cultuur naartoe te verplaatsen was groot. Onze wethouder cultuur maakte aldaar niet voor niets de opmerking "Ik vraag me wel af hoe wij sfeer gaan brengen in ons cultuurkluster."

Maar mijns inziens kun je de sfeer van eeuwenoude stenen onmogelijk in een nieuw gebouw creëren. Wat maar weer eens onderstreepte wat een onzalig plan het is om onze cultuur juist weg te halen uit onze monumentale panden rondom De Zaan.

Als tweede stad stond Rotterdam op de agenda, volledig gericht op Rotterdam Zuid, een gebied waar de laatste jaren nogal wat stadsvernieuwing en herontwikkeling heeft plaatsgevonden, en waar op bijzondere manieren gebruik is gemaakt van industrieel erfgoed.

Positief vond ik de mate waarin hier jonge mensen vrijheid is geboden om gedurfde initiatieven te ontplooiën. Zo bezochten wij de "Fenix Foodfactory," waar zeven Rotterdamse jonge ondernemers zich hebben verenigd in een concept waar o.a. kwaliteitsvoeding, koffie en boeken te eten, drinken, lezen en te koop zijn. Gevestigd in een voormalige industriële loods is het een plaats waar jong en oud bijeenkomt voor ontmoeting onder het genot van het gebodene, in een zeer sfeervolle ambiance.

Ook in Zaanstad bestaan, naast Yada Yada, initiatieven voor een dergelijke foodmarkt en wat mij betreft zou Zaanstad deze initiatiefnemers alle kansen moeten bieden. Want het foodmarkt-concept kan in deze vorm een geweldige aanwinst voor Zaanstad zijn.

Verder bezochten we een dakpark, gelegen op een winkelcentrum. De mediterrane tuin was mooi, maar de rest van het dakpark was saai en erg aangeharkt. Bijzonder was het uitzicht vanaf het dakpark op een beneden gelegen gebiedje waar bewoners zelf aan de gang zijn gegaan omdat het ze allemaal te lang duurde. Hier zie je een spannende avonturenspeelplaats voor kinderen, met heuveltjes, takkenbossen, liggende boomstammen en veel groen. Ook hebben de bewoners hier een gezamenlijke tuin en een kas gerealiseerd. Erg leuk om te zien wat bewonersinitiatieven tot stand kunnen brengen!

Het dakpark op zich sprak me wel erg aan. ROSA pleit al langer voor groene daken en meer daktuinen, die goed zijn voor groenbeleving, afwatering, luchtzuivering en CO2-reductie.

Mijn enthousiasme voor de Rotterdamse methodes was wat minder groot tijdens een presentatie over de manieren waarop verpauperde wijken aangepakt zijn en waarop kansarme bewoners geholpen worden. Het woord 'moeten' werd hierbij veelvuldig gebruikt. In de particuliere sector wordt gebruik gemaakt van dwang en huisuitzettingen om Verenigingen van Eigenaren te bewegen tot sparen en opknappen van de huizen. Ook bij bijvoorbeeld senioren. Persoonlijk zou ik voor andere methodes kiezen om senioren, die financieel en praktisch gezien niet in staat zijn tot het onderhoud van hun woning, te helpen en ondersteunen.

De negen tot vijf baan wordt hier gezien als de heilige graal ter bestrijding van alle problemen onder kansarme groepen. Vrijwilligerswerk en sport als middel om uit een uitzichtloze situatie te komen worden gezien als onzinnig, want voor iedereen, allochtoon of autochtoon, die wil werken schijnt werk voorhanden te zijn in Rotterdam Zuid. Wat mij nogal een onrealistische utopie lijkt.

In Zaanstad worden deze problemen menselijker aangepakt, ingegeven door een ander gedachtengoed. Leefbaar Rotterdam heeft in Rotterdam een flinke vinger in de pap, dit merk je aan de ideeën en de manier van aanpak.

Voor mij een extra stimulans om mijn uiterste best te doen ons gedachtengoed op het gebied van menselijkheid en creatieve, sociale oplossingen in Zaanstad verder uit te dragen!